

[Weikop.]

ster taget hensyn til priskontrolrådets indstilling.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Anker Lau i, at lovforslaget naturligvis ikke alene skal drøftes i priskontrolrådet, men også i tinget. Prisloven skal selvfølgelig ikke udformes eller affattes i Nørregade, men i rigsdagen. Det har tidligere været således, da socialdemokraterne havde regeringen, at vi her har fået fremsat lovforslag, hvor man meget enkelt har henvist blot til priskontrolrådets stilling. Nu forstår jeg, at man bryder med denne linie, det har i hvert fald det ærede medlem hr. Krag givet udtryk for, og det kan jeg i og for sig kun være tilfreds med. Priskontrolrådet har til opgave at vejlede og give oplysninger, men afgørelsen skal træffes her, også fordi det til syvende og sidst er rigsdagen, der har ansvaret for loven, og ikke priskontrolrådet.

**Rager:** Det må være efterstræbelsesværdigt i størst mulig grad at afvikle offentligt tilsyn på områder, hvor det ikke er nødvendigt. Rent principielt må man sige, at en lov om priser er en uheldig og kedelig lov at skulle trække rundt med i et samfund, men det kan jo ikke nytte noget, forholdene er undertiden således, at vi mennesker er nødt til at finde os i, at der træffes visse foranstaltninger for at opnå tilfredsstillende forhold. Selvom vi altså principielt ikke synes så godt om det.

Vi fra vor side har altid stillet os således overfor prisloven, at vi sagligt har undersøgt, hvilke motiver der i øjeblikket kunne være til at have en prislov, og så få den affattet i overensstemmelse med det, som øjeblikket krævede, og sådan må vi også se på det i dag. Det er en lov, der skal skifte ret og skel mellem forbrugere og erhvervsdrivende, og selvom forbrugerne måske er de fleste og de erhvervsdrivende de færreste, har rigsdagen naturligvis den pligt at varetage alle berettigede interesser på bedst mulig måde.

Man har nu overfor ministeren gjort den indvending — det var særlig det ærede medlem hr. Anker Lau —, at ministeren er gået til priskontrolrådet og har vist det et forslag, som man siger ministeren havde tænkt sig at forelægge her i tinget; det har været drøftet i priskontrolrådet; priskontrolrådet har gjort nogle indvendinger, ministeren har været så fornuftig at tage hensyn til disse indvendinger, og nu er forslaget kom-

met hertil. Det er måske ikke nogen helt korrekt fremgangsmåde, det er muligt, men en gang imellem kan man jo ved at begå en ukorrekthed lettere og bedre opnå et resultat, og jeg kan ikke se, der er sket nogen større skade her. Som lovforslaget nu er blevet, er det udformet på en sådan måde, at jeg i og for sig ikke kan tro, at det kan give anledning til så forfærdelig mange drøftelser, og heller ikke, at der vil komme så forfærdelig mange ændringer i det.

Lovforslaget er på mange punkter en liberalisering af den tilstand, der har bestået, og det hilser jeg med glæde, jeg tror, at på de områder, hvor der nu gives fri, kan vi roligt gøre det. Lovforslaget er endvidere affattet på en sådan måde, at en revolution sker der ikke; det, der er bestemt efter den gamle lov, bliver bestående, til det bliver ophevet eller ændret, og gid man hurtigt må finde ud af, at en del af det bestående kan ophæves! Det er også en forudsætning fra vor side, at man går til det arbejde med god vilje.

Men lad os så håbe, at det, priskontrolrådet foreslog, viser sig unødvendigt, nemlig bestemmelsen i § 8 om forbudet mod de urimelige priser, at det i og for sig var overflødig at sætte den bestemmelse ind. Jeg siger, at jeg vil ønske, det vil vise sig, at det ikke havde været nødvendigt, men det er rart at have det, for det kan jo være, at det også vil vise sig, at der i enkelte tilfælde er brug for det.

Jeg kunne i og for sig anvise ministeren et sted, hvor bestemmelsen kunne bruges. Der er et sted indenfor samfundet, hvor vi allesammen ved at man notorisk tager urimelige priser, men det er desværre indenfor nogle virksomheder, hvis økonomiske forhold er undergivet tilsyn og regulering af offentlige tilsynsorganer, nemlig de kommunale el-værker. Der tages urimelige priser, og ministeren har jo beføjelse i henhold til § 1, stk. 2, til at gribe ind der. Jeg tror nu ikke, ministeren gør det. Det ærede medlem hr. Krag har jo engang været handelsminister, og han gjorde det heller ikke, og det til trods for at det ærede medlem hr. Krag kunne have læst i „Fremtidens Danmark“, hvor forkert det var med de priser. Det er egentlig det eneste fornuftige, der stod i den bog, men da det ærede medlem kunne have brugt det, veg han tilbage for det.

Jeg vil gerne sige en ting om § 10. Jeg kan godt lide, når der er fuldstændig overensstemmelse mellem paragraffer og be-